Republika Hrvatska
Općinski sud u Rijeci
Rijeka, Žrtava Fašizma 7

Poslovni broj: P-1305/2026-3

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski sud u Rijeci, po sucu toga suda Danijeli Mandekić Lerga, u pravnoj stvari tužitelja Jadranka Pajtla iz Rijeke, Tonžino 7C, OIB 28166649999, zastupan po punomoćniku Odvjetničkom društvu Anita Vrkić i Iva Vrkić, odvj. iz Rijeke, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB 53056966535, zastupana po punomoćniku Odvjetničkom društvu Mađarić i Lui, odvj. iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon održane glavne rasprave 23. listopada 2026., u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, zaključene uz primjenu odredbe čl. 335. Zakona o parničnom postupku (dalje ZPP), objavivši 30. listopada 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se da je ništetna odredba Ugovora o kreditu broj 628-50-4241925 sklopljenog 6. srpnja 2007. između Raiffeisenbank Austria d.d. Zagreb te Pajtl Jadranka kao Korisnika kredita i davatelja osiguranja sadržane u članku 3. Ugovora pod naslovom NAKNADA kojom je navedeno da se naplaćuje trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela.

II. Nalaže se tuženiku platiti tužitelju iznos od 46,45 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom tekućom od 11. srpnja 2007. pa do 31. prosinca 2007. po stopi od 15% godišnje, od 1. siječnja 2008. pa do 30. lipnja 2011. po stopi od 14% godišnje, od 1. srpnja 2011. do 31. srpnja 2015. po stopi od 12% godišnje, a od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. pa do isplate uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku nadoknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 767,14 eura s pripadajućom zakonskom zateznom kamatom koja teče počevši od presuđenja pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizišla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za nadoknadu parničnog troška u preostalom dijelu kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi od 29. srpnja 2024. navodi da je zaključio 6. srpnja 2007. s tuženikom Ugovor o kreditu br. 628-50-4241925 sa valutnom klauzulom u švicarskim francima i promjenjivom kamatnom stopom sukladno Odluci banke, solemniziranog po javnom bilježniku Mariji Grozdanić Dekleva iz Rijeke, br. Ov - 16949/2007. Visina odobrenog kredita iznosila da je 26.995,65 CHF u kunskoj protuvrijednosti a kojeg je tuženik isplatio tužitelju u visini od 118.900,51 kn (15.780,81 EUR) dana 10. srpnja 2007. Radi se o potrošačkom kreditu, za kupnju vozila s rokom otplate na sedam godina (84 mjeseca). Tuženik da je u naprijed navedenom Ugovoru u članku 3. pod Naslovom: „Naknada“ ugovorio kako se iznos od 3,30% od iznosa kredita naplaćuje prilikom prvog korištenja kredita, kao i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela. Riječ je o takozvanoj „ulaznoj naknadi“ u odnosu na koju ugovornu odredbu je Vrhovni sud Republike Hrvatske Presudom pod posl.br. Rev-673/2023 od 13. veljače 2024. potvrdio ništetnost. Naime, u naprijed navedenoj Presudi, Vijeće revizijskog suda utvrdilo je kako u dijelu Ugovora o kreditu koji se odnosi na obvezu plaćanja naknade za obradu i odobravanje kredita, nije pojedinačno pregovaralo i da nije jasno i nedvosmisleno tužitelju kao potrošaču prezentirano u čemu se sastoje stvarni troškovi banke koji se podmiruju iz te naknade (konkretne usluge, troškovi i dr.).Dalje, Sud da navodi da ocjenu o tome da je odredba potrošačkog ugovora, kojom se ugovara naknada za obradu kredita, uzrokovala suprotno načelu savjesnosti i poštenja znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (test nepoštenosti), u smislu odredbe čl. 81. st. 1. ZZP ne može temeljiti isključivo na tome da se radi o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i da trgovac (tuženik) nije dokazao stvarne troškove koje je imao prilikom obrade kredita već je sud prilikom provođenja testa nepoštenosti, dužan uzeti u obzir je li odredba jasna i lako razumljiva te lako uočljiva (zahtjev transparentnosti) te druge okolnosti kao što su narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora te ostale ugovorne odredbe, sve u smislu odredbi čl. 81. st. 1. ZZP u svezi odredbi čl. 83. i 85. ZZP. Tako ugovorena naknada da je ugovorena suprotno odredbama Zakona o zaštiti potrošača. U konkretnom slučaju, članak 5. Ugovora o kreditu da sadrži sadržaj koji je tuženik unaprijed formulirao, na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, pa tako niti na spornu odredbu kojom se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao tuženiku platiti naknadu za ulaznu naknadu i za trošak upisnika. Dakle, evidentno je kako je tuženik suprotno načelu savjesnosti i poštenja, tužitelju kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani,

nametnu obvezu koju on u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu nije mogao sagledati kao cjelinu. Odnosno, tuženik je sebi ostavio isključivu slobodu određivanja visine predmetne naknade kao i prebacio sve troškove zaključenja predmetnog Ugovora na drugu stranu, slabiju, potrošača. Između tužitelja i tuženika da se vodio sudski spor radi isplate iznosa na ime ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a koji spor se vodio pred Općinskim sudom u Rijeci pod poslovnim brojem: P – 588/2019, a koji je okončan pravomoćnom Presudom kojom je naloženo tuženiku da tužitelju isplati iznos od 9.848,06 kuna (1.307,06 EUR) na ime ništetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi te iznos od 43.519,96 kn (5.776,09 EUR) na ime valutne klauzule zajedno sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama. Navedena presuda potvrđena da je presudom Županijskog suda u Zadru pod posl.br. Gž – 891/2021 dana 07. rujna 2021. Naime, modus operandi na koji način je tuženik izračunao ulaznu naknadu je da je od ukupnog iznosa kredita koji je isplaćen na dan 10. srpnja 2007. godine, dakle iznos od 118.900,51 HRK dobio na način da je iznos isplaćenog kredita u CHFu, dakle 26.995,65 pomnožio sa tečajem CHF na dan isplate (4,404432) te je na naprijed navedeni iznos u hrvatskim kunama obračunao postotak od 3,30 %, slijedom čega dolazimo do iznosa od 3.923,72 kuna, odnosno 520,77 EURA preračunavajući po fiksnom tečaju. Trošak upisnika, tuženik je naplaćivao u visini od 350,00 kn odnosno 46,45 € preračunavajući po fiksnom tečaju za valutu Euro.. Nepoštena je, time i ništetna, odredba o plaćanju troškova upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela jer je riječ o nepoštenoj ugovornoj odredbi koju je tuženik unaprijed formulirao, i nametnuo u članku 3. Ugovora, na čiji sadržaj tužitelj nije mogao utjecati, pa tako niti na spornu odredbu kojom se tužitelj, kao korisnik kredita obvezao tuženiku platiti naknadu. Predlaže usvajanje tužbe i tužbenog zahtjeva.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu osporava tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti, glede osnova i visine tužbenog zahtjeva. Tuženik u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik ističe prigovor zastare sukladno općem zastarom roku iz članka 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, dalje u tekstu: „ZOO“). Tužba u kolektivnom sporu pred TS Zagreb br. P– 1401/12 (VTSRH br. Pž-7129/13) da nije prekinula tijek zastarnog roka za tužiteljev zahtjev za isplatu po osnovi naplaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva. Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita. Naime, u predmetu C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212), u postupku donošenja odluke po prethodnom pitanju, a koje pitanje se odnosi na ocjenu poštenosti ugovorne odredbe o naknadi za obradu kredita, Sud Europske unije je utvrdio sljedeće: „32. Točno je da iz te sudske prakse ne proizlazi to da je davatelj zajma dužan u dotičnom ugovoru konkretno navesti prirodu svih usluga koje se pružaju u zamjenu za troškove predviđene u jednoj ili više ugovornih odredbi. Međutim, s obzirom na zaštitu koju Direktiva 93/13 nastoji pružiti potrošaču s obzirom na to da se on nalazi u podređenom položaju u odnosu na prodavatelja robe odnosno pružatelja usluga kad je riječ o mogućnosti pregovaranja i razini informacija, važno je da se priroda stvarno pruženih usluga može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora.“ U konačnici je Sud presudio kako ugovorna odredba, čiji je cilj naknada za usluge povezane s ispitivanjem, sastavljanjem i pojedinačnom obradom zahtjeva za kredit, može, ovisno o okolnostima slučaja, ne uzrokovati, na štetu potrošača, znatnu neravnotežu u pravima i obvezama, pod uvjetom da postojanje takve neravnoteže

bude predmet učinkovitog nadzora nadležnog suda, u skladu s kriterijima koji proizlaze iz sudske prakse Suda. Čak i u slučaju kada bi sud utvrdio ništetnim pobijane odredbe ugovora i ocijenio osnovanim postojanje tužiteljeve tražbine, a što se spori u cijelosti, takav zahtjev tužitelja u odnosu na tijek zakonskih zateznih kamata da bi bio u potpunosti neosnovan. Naime, odredbom članka 214. ranijeg Zakona o obveznim odnosima, a koja odredba je istovjetna odredbi članka 1115. ZOO-a propisano je da kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, vraća se zajedno sa zateznim kamatama i to ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sukladno mišljenju Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske iznijetog na sjednici dana 05. ožujka 2004. godine, Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe članka 214. ZOO-a treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva. Opisanom naknadom da su se podmirivali troškovi poput: operativnih troškova (trošak rada djelatnika Banke, uključujući i troškove zaposlenika na razvoju i održavanju pripadnih IT sustava i sl.), materijalni troškovi (cijene uredskog materijala, informatičke opreme, trošak s osnove korištenja energenata, trošak s osnove razmjene podataka ili baza podataka s trećim stranama kao što su registar obveza po kreditima HROK ili HZMO itd.), troškova trećih strana koje sudjeluju u realizaciji usluge (npr. trošak poštarine), povezanih regulatornih troškova (npr. za rad djelatnika svih službi, savjetovanje klijenta, izrada ponude za kredit, provjera i unos podataka iz zahtjeva za kredit, obrada zahtjeva, odobravanje kredita, izrada i potpisivanje ugovora, isplata kredita, odlaganje i arhiviranje kreditnog spisa i sl.) .Predlaže odbijanje tužbe i tužbenog zahtjeva.

3. Presudom Županijskog suda u Vukovaru posl. br.: Gž-832/2025-3 od 7. srpnja 2026. ukinuta je presuda Općinskog suda u Rijeci, poslovni broj P-1199/2024-11 od 22. listopada 2025.:- pod točkom I. u dijelu koji glasi "kao i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela"- pod točkom III. i IV. I predmet u ukinutom dijelu vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

4. Ovo jer da prvostupanjska presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama jer prvostupanjski sud ne obrazlaže je li odredba članka 3. u dijelu u kojem glasi "kao i trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela" jasna, razumljiva i lako uočljiva, je li ista uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača suprotno načelu savjesnosti i poštenja. Ovo jer da se prvostupanjska presuda u potpunosti odnosi na utvrđivanje ništetnosti tzv. ulazne naknade dok u odnosu na utvrđivanje ništetnosti troška upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela prvostupanjska presuda ne sadrži obrazloženje niti argumentaciju. Stoga se u navedenom dijelu prvostupanjska presuda ne može niti ispitati.

5. Radi utvrđenja činjeničnog stanja proveden je dokaz uvidom u cjelokupnu dokumentaciju koja prileži spisu, a osobito uvid u ugovor o kreditu, saslušanje tužitelja kao stranke, potvrdu o isplati.

6. U postupku je odlučno utvrditi je li nepoštena ugovorna odredba o plaćanju troškova upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela

7. U postupku nije sporno da je tuženik temeljem odredbe sadržane u članku 3 Ugovora o kreditu naplatio troškove upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela u iznosu od 350,00 kn s danom 10. srpanj 2007.

8. Sporno je je li odredba članka 3. među strankama zaključenog Ugovora ništetna ugovorna odredba, te je li tužitelju kao posljedica ništetnosti iste, pripada pravo na isplatu iznosa od 46,45 eura sa zateznom kamatom.

9. Temeljem tako provedenih dokaza ocjena je ovoga suda da je osnovan tužbeni zahtjev tužitelja za utvrđenje ništetnom odredbe sadržane u članku 3. Ugovora o kreditu, te posljedično tome zahtjev tužitelja za povrat iznosa od 46,45 eura s kamatom tekućom od 11. srpanj 2007. pa do isplate sve na način pobliže naznačen u točki I. i II izreke.

10. Na temelju sadržaja spisu priležeće dokumentacije utvrđeno je;

da su stranke, i to tužitelj, kao korisnik kredita i tuženik, kao davatelj kredita zaključili 6. srpnja 2007 Ugovor o kreditu br. 628-50-4241925 sa valutnom klauzulom u švicarskim francima i promjenjivom kamatnom stopom sukladno Odluci banke, solemniziran po javnom bilježniku Mariji Grozdanić Dekleva iz Rijeke, br. Ov - 16949/2007. Visina odobrenog kredita iznosila je 26.995,65 CHF u kunskoj protuvrijednosti a kojeg je tuženik isplatio tužitelju u visini od 118.900,51 kn (15.780,81 EUR) dana 10. srpnja 2007. , kao i da se radi o potrošačkom kreditu, za kupnju vozila s rokom otplate na sedam godina (84 mjeseca).

da je u odredbi članka u članku 3. ugovoreno da je tužitelj u obvezi platiti naknadu za troškove upisa prijenosa prava vlasništva vozila kod nadležnog tijela.

da je Ugovor o kreditu kako je to vidljivo iz sadržaja istog tipski, standardni ugovor tuženika,

da se o odredbi članka 3. među strankama zaključenog Ugovora nije pregovaralo te da tužitelj kao korisnik kredita i potrošač nije imao mogućnost utjecati na sadržaj predmetne ugovorne odredbe kako je to utvrđeno na temelju sadržaja iskaza tužitelja.

da iz iskaza tužitelja kao stranke sud utvrđuje da je su mu novčana sredstva vozila bila potrebna za kupnju vozila osobnog, za privatne obiteljske potrebe, koje vozilo koristi i danas. Ugovor o kreditu da je pročitao te je doista upitao djelatnicu banke na što se odnosi ova naknada koju bi trebao platiti na što je rekla da je ona nova djelatnica banke, da je to standardni ugovor, te da ona može pitati svoga nadređenog ukoliko želi, a što sam je i tražio. Kada je upitala šefa on je rekao da je to standardni ugovor, uobičajeni, ne odstupa od nekih drugih ugovora, a ona ponovila da je to sve u skladu sa zakonom. Pristao je to potpisati, jer što će, nije imao izbora, trebala su mu novčana sredstva. Njemu djelatnica nije pojasnila koji su to troškovi banke na koju se odnosi ta naknada, a niti zašto se plaća upis prijenosa prava vlasništva na vozilu. Ne sjeća se je li mu rečeno koji je to iznos koji se treba platiti, sada ne zna, a isti mu je uskraćen od iznosa kredita. Tekst ugovora o kreditu je dobio od strane djelatnika banke koji je sastavljen prije potpisivanja. Iako je tražio kredit u drugoj valuti rečeno mu je da nema uvjeta.

da iz sadržaja ugovorne odredbe čl. 3 nije vidljivo koliko iznosi trošak upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela

da tuženik nije dokazao (niti predlagao dokaze saslušanjem svjedoka) je li se o sadržaju tih ugovornih odredbi pregovaralo, je li tužitelju pojašnjeno koji su to troškovi koji se banci podmiruju tom naknadom, kao i koji su to troškovi dodatnih naknada.

11. Na temelju navedenih utvrđenja, ocjena je ovog suda da je ništetna odredba čl. 3. među strankama zaključenog Ugovora kojom je ugovoreno plaćanje dodatne naknade troškova upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela

12. Naime, iz navedene odredbe čl. 3 proizlazi da se radi o standardnoj stipulaciji ugovora koja sadrži odredbu prema kojoj se komitent, ovdje tužitelj, obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela, a o sadržaju te ugovorne odredbe nije se pregovaralo, s time da iz sadržaja samog ugovora i odredbe 3. uopće nije vidljivo niti koliki je iznos takve naknade.

13. O sadržaju te ugovorne odredbe stranke nisu pregovarale niti je iz sadržaja iste uopće vidljivo od čega se sastoji ta naknada za upis prijenosa prava vlasništva na vozilu

14. Iz sadržaja medu strankama zaključenog ugovora te predmetne ugovorne odredbe uopće nisu jasno i određeno navedeni troškovi koje je u obvezi podmiriti tužitelj.

15. Iz iskaza tužitelja kao stranke proizlazi da tužitelju kao potrošaču prilikom sklapanja ugovora, uopće nije ukazano niti objašnjeno koji to troškovi upis prijenosa prava vlasništva na vozilu

16. Ugovor o kreditu zaključen je 6. srpnja 2007. pa se na sadržaj tog Ugovora, u pogledu primjene materijalno pravnog propisa glede pitanja jesu li neke odredbe istoga nepoštene s obzirom na činjenice i okolnosti koje tužitelj iznosi u ovoj tužbi po ocjeni ovoga suda imaju primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/2003 dalje ZZP/03) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja tog ugovora.

17. Odredbom čl. 81 ZZP/03 propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, smatra nedopuštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

18. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radio o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81 st. 2 ZZP/03).

19. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81. st. 4 ZZP/03).

20. Prilikom ocjene je li određena ugovorna odredba poštena uzimat će se u obzir narav robe ili usluge koje predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije ili

prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor (čl. 83 ZZP/03).

21. Nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (čl. 84 ZZP/03).

22. Nadalje odredbom čl. 87 st. 1 ZZP/03 propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

23. Ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe (čl. 87 st. 1 i 2 ZZP/03).

24. U članku 1021. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15. i 29/18. – u nastavku teksta: ZOO), propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je glavnica te ugovorene kamate. Polazeći od sadržaja odredbe čl. 1021. ZOO-a kao cijena kapitala propisana je samo kamata iz čega je razvidno da tuženik nije imao zakonsko uporište od tužitelja naplatiti bilo kakvu naknadu za prijenos prava vlasništva vozila, bez da je o tome pregovarao s tužiteljem kao potrošačem..

25. Po ocjeni ovoga suda ništetna je odredba ugovora o kreditu kojom je korisnik kredita obavezan tuženiku kao banci platiti naknadu za upis prijenosa prava vlasništva na vozilu bez preciziranja i određivanja koji su to troškovi, a kako su u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarivanju prava iz tih odnosa, stranke dužne pridržavati se načela savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a te kako su pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO-a to u situaciji kao što je konkretna kada u ugovoru nije jasno i određeno navedeno iznos troškova takve naknade, to je ugovorna odredba kojom tuženik kao banka i jača ugovorna strana naplaćuje novčani iznos prema Odluci o Tarifi, a o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, ugovorna odredba koja po ocjeni ovoga suda uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, ovdje tužitelja, a što znači da je navedena odredba u smislu odredbe članka 96. stavak ZZP, nepoštena, te u smislu odredbe članka 102. stavak 1 ZZP ništetna slijedom čega je prihvaćen tužbeni zahtjev tužitelja i u tom dijelu te odlučeno kao u točki I. izreke presude.

26. Kako između stranka nije sporno da je tuženik kao banka prilikom plasmana kredita naplatio tu naknadu, to je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu mu predmetnog iznosa s kamatom tekućom od dana stjecanja valjalo prihvatiti te odlučiti kao u točki II. izreke presude.

27. Kako je odredba Ugovora (čl. 3.) ništetna te ne proizvodi pravne učinke to je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve ono što je primio temeljen navedene ništetne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. ZOO-a s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a.

28. Naime, odredba čl. 3. Ugovora ništetna je te ne proizvodi pravne učinke to je tuženik u obvezi vratiti tužitelju sve ono što je primio temeljen navedene ništetne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. u vezi s čl. 323. st.1. ZOO-a s kamatom od dana stjecanja u skladu s odredbom čl. 1115. ZOO-a kako je to tužitelj u ovoj pravnoj stvari i zatražio a koja zakonska zatezna kamata se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena,

29. Po tuženoj istaknuti prigovor zastare nije osnovan. Zastarijevanje počinje teći prvog dana nakon dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, kako je to propisano odredbom čl. 215 ZOO-a time da se na konkretnu novčanu tražbinu primjenjuje opći zastarni rok od pet godina.

30. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske na sjednici održanoj 30. siječnja 2020. donio je zaključak za zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05, odnosno članak 104. stavak 1. ZOO/91, kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora, pa prema navedenom shvaćanju tražbina tužitelja nije mogla zastarjeti jer zastarijevanje počinje teći tek pravomoćnošću ove odluke kojom su utvrđene ništetnim predmetne odredbe Ugovora o kreditu.

31. Kako se u kolektivnom sporu radi zaštite prava i interesa potrošača korisnika kredita s promjenjivom kamatnom stopom i valutnom klauzulom u CHF nije raspravljalo o ništetnosti odredbe o jednokratnoj naknadi to zastara u dijelu kojim tužitelj zahtjeva isplatu u tom dijelu počinje teći od pravomoćnosti odluke u ovoj pravnoj stvari pa zahtjev tužitelja u tom dijelu evidentno nije u zastari.

32. Isto tako, ukoliko se na predmetni ugovorni odnos ne bi imale primijeniti odredbe Zakona o zaštiti potrošača, po ocjeni ovog suda i u tom slučaju ugovorna odredba ništetna je sukladno odredbama Zakona o obveznim odnosima (čl. 322 ZOO-a).

33. Odredbom čl. 296. st 1 ZOO-a propisano je da su ništetne odredbe općih uvjeta ugovora koje, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, prouzroče očiglednu neravnopravnost u pravima i obvezama strana na štetu suugovaratelja sastavljača ili ugrožavaju postizanje svrhe sklopljenog ugovora, čak i ako su opći uvjeti koji ih sadrže odobreni od nadležnog tijela.

34. Budući da je tuženik kao banka i jača ugovorna strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, ugovorio za tužitelja kao fizičku osobu i korisnika kredita, obvezu plaćanja troškova upisa prijenosa vlasništva na vozilu, a da prethodno nije o toj ugovornoj odredbi pregovarao sa tužiteljem, već na unaprijed standardnom tipskom obrascu ugovorio odredbu o plaćanju naknade suprotno načelu savjesnosti i poštenja, to je sud ocijenio da se radi o ništetnoj ugovornoj odredbi, te presudio kao u točki I. izreke presude.

35. Tuženik nije s uspjehom osporio činjenicu da se radi o odredbi o kojoj stranke nisu pregovarale, da je suprotna načelu savjesnosti i poštenja, a niti je tuženik dokazao da je tužitelju obrazložio na što se takva naknada odnosi.

36. Slijedom svega naprijed iznijetog valjalo je odlučiti kao u točki I. i II izreke presude.

37. Kako je to već u ranijoj sudskoj odluci naveo sud prvog stupnja, i u odnosu na naknadu za obradu kredita, tako i u odnosu na ugovornu odredbu iz čl. 3 ugovora o kreditu kojom su stranke ugovorile da će korisnik kredita snositi troškove upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela, tuženik je povrijedio načela savjesnosti i poštenja iz odredbe čl. 4. ZOO-a jer pri sklapanju naplatnih pravnih poslova sudionici moraju polaziti od načela jednake vrijednosti uzajamnih činidaba iz odredbe čl. 7. ZOO-a a to u situaciji kao što je konkretna, kada u ugovoru nije jasno i određeno navedeno iznos troškova takve naknade

38. Valja istaknuti da iz ugovora o kreditu proizlazi da je već na unaprijed standardnom tipskom obrascu tuženik kao banka ugovorio odredbu o plaćanju naknade, iz koje nije razvidna visina iste, pa proizlazi da je odredba suprotna načelu savjesnosti i poštenja. Proizlazi iz iskaza tužitelja kao stranke, da tuženik nije upoznao tužitelja na što se navedena odredba odnosi, a niti zašto se plaća upis prijenosa prava vlasništva na vozilu a niti tuženik ne dokazuje suprotno.

39. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radio o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca (čl. 81 st. 2 ZZP/03).

40. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati (čl. 81. st. 4 ZZP/03).

41. Kako tuženik nije dokazao niti da je o takvoj ugovornoj odredbi pregovarao, kao i da bi tužitelj imao utjecaj na njezin sadržaj, to je sud ocijenio da se radi o ništetnoj ugovornoj odredbi, te presudio kao u točki I. izreke presude

42. Kako je uvidom u dokumentaciju priloženu uz tužbu, utvrđeno da je tuženik kao banka prilikom plasmana kredita naplatio naknadu troškova upisa prijenosa prava vlasništva na vozilu kod nadležnog tijela, a visina naplaćenog nije sporna, to je tužbeni zahtjev tužitelja za isplatu mu predmetnog iznosa s kamatom tekućom od dana stjecanja valjalo prihvatiti te odlučiti kao u točki II. izreke presude.

43. Odredbom čl. 7. st. 1 ZPP-a propisano je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice. Odredbom čl. 219 st. 1 ZPP-a propisano je da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika.

44. Odredbom čl. 10. st. 1 ZPP-a propisano je da sud, stranke i drugi sudionici moraju nastojati da se postupak provede bez odugovlačenja, u razumnom roku i sa što manje troškova. Sud je dužan onemogućiti svaku zlouporabu prava u postupku.

45. Odredba čl. 37 st 1 ZPP-a propisuje da ako jedna tužba protiv istog tuženika obuhvaća više zahtjeva koji se temelje na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi, vrijednost predmeta spora se određuje prema zbroju vrijednosti svih zahtjeva.

46. U ovoj pravnoj stvari tužitelj je postavio više tužbenih zahtjeva, na utvrđenje ništetnosti i zahtjev za isplatu, i to iznosa od 520,77 eura, i 46,45 eura (po čl. 3 ugovora o kreditu). Međutim, radi se o slučaju u kojemu je za odlučivanje o zahtjevu za isplatu (kondemnatorni zahtjev) nužno prethodno odlučiti o pitanju ništetnosti odredbe koja je temelj za isplatu, pa se stoga u ovom slučaju vrijednost predmeta spora utvrđuje prema visini kondemnatornog zahtjeva. Kako je tužitelj kao vrijednost predmeta spora označio iznos od 1.520,77 eura, a kondemnatornim zahtjevom u točki II. petita tužbe traži da sud odluči o zahtjevu za isplatu iznosa od 520,77 eura, i 46,45 eura , to je sud po prigovoru tuženika odredio vrijednost predmeta spora prema iznosu od 567,22 eura, kako je to i ukazano sudu prvog stupnja u ukidnom rješenju posl.br. Gž-832/2025-3 od 7. srpnja 2026 (točka 11. do 13 obrazloženja).

47. Sud prvog stupnja u ranijoj presudi prihvatio je vrijednost predmeta spora koju je tužitelj označio u tužbi, jer tuženik nije prigovorio tako određenoj vrijednosti predmeta spora do pripremnog ročišta, odnosno do zaključenja glavne rasprave.

48. Tužitelju je temeljem odredbe čl. 154. stavak 1. ZPP-a priznat parnični trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku budući je u cijelosti uspio u sporu, i to imajući u vidu vrijednost predmeta spora (vrijednost boda 50), i to trošak sastava tužbe u iznosu od 100,00 eur (Tbr. 7. t. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika), trošak pristupa na tri ročišta u iznosu 100,00 eura svako (Tbr. 9. t. 1. Tarife), trošak sastava podneska od 10. listopad 2024. u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 8. t. 1 Tarife), trošak sastava podneska od 30. srpnja 2024. u iznosu od 50,00 eura (Tbr. 8. t. 3 Tarife), uvećano za pdv 25% (137,50 eura), kao i trošak pristojbe na tužbu u iznosu od 26,55 eura, pristojbu za presudu u iznosu od 53,09 eura, odnosno parnični trošak u iznosu od 767,14 eura. Stoga je valjalo presuditi kao u točki III. izreke presude.

49. U preostalom dijelu zahtjev tužitelja za nadoknadu parničnog troška, kao previsoko postavljen, te budući da nije bio nuž
pa je isti valjalo odbiti i presuditi kao u točki IV.

U Rijeci 30. listop

DANIJELA MANDEKIĆ LERGA

Elektronički potpisano: 30.10.2026T12:28:50 (UTC:2026-10-30T11:28:50Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: d3b2f20f-0bce-46cd-aaf2-86ecb60c0bc8
Općinski sud u Rijeci

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana održavanja ročišta na kojem je presuda objavljena ukoliko je stranka uredno

obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno u roku od 15 dana od dana primitka prijepisa presude ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje. Žalba se podnosi ovome sudu u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:
- pun. tužitelja
- pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088f-71182**

Kontrolni broj: **089ec-cc2f4-da20b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Rijeci** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.